

Z právní praxe.

Přehled judikatury Nejvyššího soudu*).

Automobilový zákon.

O „provoz“ ve smyslu § 1 (1) zák. jde i tehdy, když síly určené k pohonu silostroje jsou v činnosti, aniž by se silostroj pohyboval. Přeruší-li autobus na chvíli v zastávce jízdu, by z něho cestující vystoupili nebo do něho nastoupili, nebyl tím jeho provoz přerušen. Úraz cestujícího byl v příčinné souvislosti s vadnou povahou silostroje, chytil-li se cestující při vystupování vnější rukojetí a při tom byla ruka jeho poraněna přivíranými dveřmi. (Rozh. z 9. února 1934, R I 1343/33.)

Cizinci.

Zákon neomezuje výrok o ztrátě čestných práv občanských (§ 32 zák. čís. 50/1923) na zdejší státní příslušníky; jde prcto o zmatek čís. 11 § 281 tr. ř., nevyslovena-li ztráta oněch práv z důvodu, že obžalovaný je cizím státním příslušníkem, ač uznáno, že zločím (podle § 15, čís. 3 zák. na ochr. rep.) spáchal z pohnutek nízkých a nečestných. (Rozh. z 20. února 1934, Zm II 440/33.)

Dražba v nucená.

K veřejným orgánům, uvedeným v § 172, čís. 1 ex. ř., jež mají být k rozvrhovému roku obeslány, náleží i Všeobecný pensijní ústav, je-li z exekučních spisů, najmě z odhadního protokolu jakož i z přihlášek jiných veřejných orgánů zřejmo, že prodané nemovitosti sloužily podniku povinným provozovanému. Okolnost, že Všeobecný pensijní ústav nebyl uvědoměn o dražbě, má jen ten význam, že nemůže již žádati uspokojení svých pohledávek, jež k dražbě nepřihlásil, v přednostním pořadí, nýbrž teprve po uspokojení vymáhajícího věřitele. (Rozh. z 19. ledna 1934, R II 581/33.)

Exekuce na platy.

Zákon ze dne 15. dubna 1920, čís. 314 Sb. z. a n., se vztahuje i na platy domovnícké. Exekuci nelze tu však omeziti na jednu třetinu pohledávání povinného jen za úklid v domě a na chodníku a na poplatek za klíče od domovních dveří, nýbrž jest přihlížeti k celkovým požitkům domovníckým se započtením hodnoty za domovnícký byt. (Rozh. z 26. ledna 1934, R I 1338/33.)

Exekuce na svršky.

Podle ustanovení § 251, čís. 6 ex. ř., jsou z exekuce vyloučeny všechny předměty, jichž jest nezbytně zapotřebí k výhodnému provozování řemesla, by tím byla zajištěna dosavadní činnost řemeslníka tak, aby byla schopna soutěže, nikoliv jen, by jeho obživa byla zajištěna. Není zapotřebí, aby dlužník používal předmětů těch osobně, a je nerozhodno, zda jich používá on sám, či síly pomocné. Předpokladem dalším

*) Rozhodnutí Rv a R jsou civilní, Zm trestní.

však jest, aby řemeslo v době, kdy zabavení předmětů bylo provedeno, skutečně vykonával, při čemž nepřichází v úvahu, že z nahodilých příčin přechodně řemeslo vykonávati nemohl. (Rozh. z 2. února 1934, Ř I 10/34.)

Chudá strana.

Úkol zástupce chudých, ustanoveného pro žalobce pro spor u určitého soudu, skončil pravoplatným odmítnutím žaloby pro nepříslušnost tohoto soudu. Bylo na žalobci, aby si pro spor u příslušného soudu opatřil nového zástupce chudých a zařídil, aby žaloba včas (§ 232, třetí odstavec c. ř. s.) byla podána u příslušného soudu. (Rozh. z 11. ledna 1934, Rv I 786/32.)

Komisionář.

Prodá-li komisionář zboží mu svěřené na úvěr, dopouští se zprověry jen, je-li mu takový prodej komitentem zakázán, nebo lze-li z okolností případu souditi, že se tak stalo proti intencím komitentovým, a (subjektivně) jedná-li v úmyslu, by komitent nedostal ani zboží ani výtěžek za ně docílený, neb alespoň u vědomí, že komitent jich následkem jeho postupu nedostane. (Rozh. z 21. prosince 1933, Zm I 749/33.)

Krádež.

Krádež duševního vlastnictví (nedovolené, svémocné opisování a zhotovování kopii) nespadá pod ustanovení § 171 tr. zák. (Rozh. z 18. prosince 1933, Zm II 212/32.)

Krevní zkouška.

Návrh žalovaného, by byl ve sporu o uznání otcovství proveden důkaz krevní zkouškou, nelze zamítnouti jen proto, že se právní zástupce dítěte vyjádřil proti krevní zkoušce. (Rozh. z 13. ledna 1934, Rv I 1338/32.)

Zástupce chudých, zřízený ve sporu žalujícímu dítěti, není oprávněn projevit jménem žalujícího dítěte nebo poručníka nesouhlas s odebráním krve dítěti, nýbrž může tak učiniti jen poručník sám. Nestačí všeobecné prohlášení poručníka, že nesouhlasí s důkazem zkouškou krve, nýbrž jest nutné jeho prohlášení, zda souhlasí, či nesouhlasí s odebráním krve žalujícímu dítěti ku provedení tohoto důkazu. Není třeba schválení poručníkovou souhlasu nebo nesouhlasu poručenským soudem, jest však nutné, by byly zjištěny i důvody poručníkovou nesouhlasu. (Rozh. z 3. února 1934, Rv I 1153/32.)

Maření exekuce.

Přijal-li a pro sebe použil majitel domu ve nucené správě od nájemníka proti zápovědi nájemné, nezáleží z hlediska § 3 zák. čís. 78/1883 na tom, že je přijal jako pohledávku ze směnky, v níž byl novací přeměněn původní obligační nárok ze smlouvy nájemní. (Rozh. z 30. ledna 1934, Zm I 531/32.)

Měna.

Tuzemec, uzavírající smlouvu v cizí měně, vyhne se sice osudu, který postihuje měnu tuzemskou, musí však snášeti změny cizí měny, kterou zvolil, a podrobuje se v této příčině cizozemským zákonům, upravujícím otázky měny. Proti tuzemci, uzavřevšímu v roce 1908 smlouvu o životním pojištění v markách říšskoněmecké měny, platí říšskoněmecký zákon, týkající se bankovního zákona ze dne 1. června 1909 (RGBl., S. 515), jakož i úprava říšskoněmecké měny, k níž došlo zákonem ze dne 30. srpna 1924 (RGBl. II, S. 254). (Rozh. z 19. ledna 1934, Rv I 1035/32.)

Nadržování zločincům.

Pachatele trestného činu nelze trestati pro nadržování sobě samému, leč by šlo o případy, v nichž pachatel svou činnou snahu, směřující k odvrácení podezření a zahlazení důkazů svého provinění, neomezil na činnost vlastní, nýbrž ji uplatnil prostřednictvím osob třetích, trestně-právně zodpovědných. Osoby jmenované v § 216 tr. zák., jakož i pachatel trestného činu jsou beztrestní jen, nepřistoupila-li k ukrývání samému další trestná činnost (svádění třetích osob ve smyslu § 9 tr. zák.). Z hlediska §§ 9, 214 tr. zák. nezáleží na tom, že v době činu šlo již o zahájenou trestní věc (o opatrování si fingovaných prostředků obhajovacích). (Rozh. z 10. ledna 1934, Zm I 587/32.)

Násilí veřejné.

Přivoděním nebezpečí po rozumu § 87 tr. zák. jest jakékoliv jednání neb opominutí, jež má podle povšechné povahy své nebo podle okolností, za kterých se stalo, poznatelný směr na některou ze škod, o něž jde, a nezáleží na tom, zda bylo skutečnému vzniku škody zabráněno dříve či později. Nebezpečné jednání podle § 87 tr. zák. lze po případě spatřovati v úderu bičštěm do ochranného skla jedoucího auta. V subjektivním směru stačí, byl-li si pachatel vědom, že z jeho jednání může vzniknouti nebezpečí pro život, zdraví nebo tělesnou bezpečnost lidí, a přes to podnikne jednání, se kterým jest nebezpečí to spojeno. (Rozh. z 20. září 1933, Zm I 420/31.)

O právním nároku na plnění, vyvíňujícím z hlediska § 98 b) tr. zák., může býti řeč jen tam, kde nárok (subjektivní právo) je založen v konkrétních ustanoveních platného práva objektivního, takže právnímu nároku odpovídá na druhé straně právní povinnost, a nárok může býti oprávněným vymáhán proti povinnému u příslušných úřadů. Jde-li snad jen o morální nárok, by veřejné funkce nebyly zastávány osobami stranickými a přístupnými úplatkům, nepřichází nedostatek protiprávnosti vymáhaného plnění v úvahu jako skutečnost vylučující objektivní skutkovou podstatu zločinu vydírání. V subjektivním směru není trestnost jednání (vyhrůžky) vyloučena jakýmkoliv omylem v otázce, zda nárok, který má býti vynucován, je po právu, čili nic, nýbrž odpovědnosti ve směru zločinu vydírání může pachatele z onoho hlediska zprostiti jen omyl o rozhodných okolnostech skutkových, jemuž ovšem jest na roveň klásti omyl o normách právních, vyjímajíc jen omyl o předpisech hmotného práva trestního. (Rozh. ze 26. září 1933, Zm II 296/32.)

Ne bis in idem.

V rozšiřování tiskopisu obsahujícího několik projevů zakládajících skutkové podstaty trestných činů různé povahy a různého významu právního, jde o skutek jediný a jednotný. Byl-li kdo pravoplatně odsouzen pro přečin čl. III. čís. 3 zák. čís. 142/1868 a přestupek § 23 tisk. zák., spáchané rozšiřováním letáku, brání zásada ne bis in idem opětovnému jeho stíhání a odsouzení pro přečin §§ 488, 491 tr. zák. a čl. V. zák. čís. 8/1863 ř. zák., spáchaný rozšiřováním téhož tiskopisu, třebaže pro jiné části jeho obsahu, než které byly podkladem onoho rozsudku; účinností oné zásady není tu na újmu okolnost, že tu i tam je k jednání a rozhodování příslušný soud jiného složení; skutečnost onoho odsouzení je událostí procesní, kterou může zrušovací soud zjistiti přímo ze spisů. (Rozh. z 11. října 1933, Zm I 538/32.)

Nekalá soutěž.

Mohl-li se výrok týkati jen akciové společnosti, je k žalobě podle § 34, odst. 3., lit. b) zák. čís. 111/1927, oprávněn jen zlehčený podnik,

zastoupený činitelem podle stanov k tomu oprávněným, nikoli předseda správní rady jménem vlastním. (Rozh. z 8. ledna 1934, Zm I 774/32.)

Nesporné řízení.

Manželka toho, kdo byl zbaven svéprávnosti, jest účastnicí nesporného řízení, oprávněnou podle §§ 6 a 37 zák. čís. 100/1931 k rekursu proti schválení prodeje nemovitého jmění manželova. Krajský soud, rozhodující o usnesení okresního soudu podle § 109, druhý odstavec j. n., jest činným jako soud první stolice a vrchní soud jako soud druhé stolice, jenž rozhodne zpravidla ve věci. V případech důležitých a pochybných doporučuje se slyšet před rozhodnutím i manželku, po případě i nejbližší příbuzné opatrovancovy (§ 185 nesp. pat.). Podle § 40 zák. čís. 100/1931 lze v rekursu uváděti nové skutečnosti a průvody, které se musí zpravidla vztahovati na dobu před vydáním rozhodnutí soudu první stolice; skutečnosti později nastalé mohou býti zpravidla jen důvodem pro nové řízení a pro uspořádání dotčených poměrů, ale výjimečně lze se dovolávat také skutečnosti a průvodů, které nastaly později, jde-li o ochranu osob pod zvláštní záštitou zákona (§ 21 obč. zák.), mění-li nové skutečnosti právní stav tak, že vzniká pochybnost o vhodnosti a účelnosti učiněného opatření, a jde-li o opatření, které by pak již nemohlo býti nahrazeno jiným, jakž jest tomu při svolení k prodeji chráněncových nemovitostí. (Rozh. z 12. ledna 1934, R I 694/33.)

Proti usnesení rekursního soudu o odměně bývalého poručníka za vedení poručenství ze jmění poručenova není dovolací rekurs přípustný. (Rozh. z 20. ledna 1934, R I 1274/33.)

Obce (v Čechách).

Bylo-li v době podání žaloby proti obci v Čechách o náhradu škody pro zanedbání místní policie sice správním úřadem vyřčeno, že obec jest povinna k náhradě škody, napotom však (ještě před vynesením rozsudku první stolice) bylo toto rozhodnutí nejvyšším správním soudem pro vady řízení zrušeno a nařízeno nové projednání věci, jest z úřadu zrušiti dosavadní řízení a žalobu odmítnouti pro nepřipustnost pořadu práva. (Rozh. ze 4. ledna 1934, Rv I 897/32.)

Obžalobce soukromý.

Smrti soukromého obžalobce jeho stíhací právo uhasíná a nepřisluší ani jeho plnou mocí vykázanému právnímu zástupci ve stíhání pokračovati a učiniti po jeho smrti při hlavním přetřčení konečný návrh na potrestání. (Rozh. z 8. ledna 1934, Zm I 774/32.)

Tim, že soukromý obžalobce, podavši na téhož obžalovaného dvě trestní oznámení (stíhací návrhy) pro přečin proti bezpečnosti cti pro týž celý obsah článku, navrhl, bera druhý návrh zpět, aby trestní řízení vzešlé z tohoto druhého návrhu bylo zastaveno, „poněvadž byl podán již jeden trestní návrh, čímž se stalo, že se proti obžalovanému vede pro tutéž věc dvoje trestní řízení“, nebylo zasaženo i trestní řízení zahájené oním prvním návrhem; nejde tu o okolnost trestnost činu rušící po rozumu §§ 46, 259, čís. 2 tr. ř. (Rozh. z 5. září 1933, Zm II 329/31.)

Odklad exekuce (zákon čís. 1/1933).

Ustanovení § 3 zákona ze dne 21. prosince 1932, čís. 1 Sb. z. a n. na rok 1933, jímž byla lhůta jednoho roku, stanovená druhým odstavcem § 256 ex. ř. prodloužena na dva roky, nelze použiti, uplynula-li již lhůta

podle původního doslovu druhého odstavce § 256 ex. ř. v době nabytí účinnosti zákona čís. 1/1933 Sb. z. a n. (Rozh. z 11. ledna 1934, R I 1021/33.)

Odpůrčí řád.

Jest povinností žalobce, by odpůrčí právo nejen opodstatnil, nýbrž i svou pohledávku v žalobním žádání přesně udal. Odpůrčí nárok nelze uplatňovati pro nárok na výživné v době podání žaloby ještě nevykonatelný. (Rozh. z 21. ledna 1934, R I 1284/33.)

Ochrana republiky.

Oslavování Hitlera (výkřikem „Heil Hitler“) naplňuje po objektivní stránce skutkovou podstatu přečinu podle § 14, čís. 1 zák. na ochr. rep., děje-li se buď za okolností, jež nenechávají pochybnosti o tom, že oslava ta je ve vztahu k podvratným snahám hnutí (strany jím vedené), čelícím proti územní celistvosti a nedílnosti (ústavní jednotnosti) československé republiky, nebo děje-li se za okolností, jež ukazují na vztah oslavy k uplatnění protidemokratických ideí vůdcovských v ústavě republiky. (Rozh. z 29. ledna 1934, Zm I 943/33.)

Zákon na ochranu republiky nestihá v § 2 pouhý osobní (nebo jinaký) styk s cizími činiteli, v § 17 pak prostě faktum styku se sdružením státu nepřátelským (styk prostě společenský, z důvodu osobní známosti se členy organisace), nýbrž v případě § 2 jen takový styk, jehož účelem byl po objektivní stránce i podle úmyslu pachateleva pokus (ať již myslitelný v bližší či vzdálenější budoucnosti) o některý z násilných činů, vzpočtených v § 1, al. 1, 2 a 3, v případě § 17 pak jen styk sledující svým obsahem a podle úmyslu pachateleva podporu podvratných snah zákonem stíhaných. Pojem „sbírání“ (pomocných sil) ve smyslu § 2, al. 3, předpokládá činnost hromadnou, ať již prováděnou uno actu vůči většímu počtu osob, či opakovanou, byť i jen u různých jednotlivců. (Rozh. ze 7. února 1934, Zm I 1057/33.)

Nejde o zločin § 214 tr. zák., ani o zločin § 12, č. 1, al. 2, zák. na ochr. rep., neoznámil-li kdo čl. úřadům, že čl. státní příslušník slouží v úderných oddílech (SA) v Německu, zvěděl-li o tom teprve, když již zločin ten (§ 2 zák. na ochr. rep.) byl dokonán. (Rozh. ze 7. února 1934, Zm I 940/33.)

Přistoupení k zakázanému sdružení znamená teprve začátek (zahájení) účasti na zakázané činnosti sdružení ve smyslu § 17, čís. 1 zák. na ochr. rep.; trestněprávní činnost pachateleva doznává svého dokončení teprve přerušením oné účasti nebo vystoupením ze sdružení; teprve tímto okamžikem počíná běžeti promlčecí lhůta. (Rozh. ze 27. února 1934, Zm I 506/32.)

I když obžalovaný znal program a cíle NSDAP, pokud se týkají územní celistvosti ČSR., nemusejí jeho styky s onou stranou býti příprava úkladů o republiku ve smyslu § 2, nýbrž mohou spadatí jen pod ustanovení § 17, čís. 1 zák. na ochr. rep., je-li zjištěno, že obsahem a účelem styků těch nebylo právě uskutečňování oněch cílů strany. (Rozh. ze 7. března 1934, Zm I 1138/33.)

„Spolčení se“ ve smyslu § 6, čís. 2, odst. 3. zák. na ochr. rep., je uskutečněno (dokonáno), jakmile se alespoň dvě osoby buď výslovně smluví, nebo jinak dohodnou (sjednotí) na společném plánu za účely v tomto zákonném ustanovení citovanými. K takové dohodě (sjednocení) není třeba výslovného ujednání, stačí i konkludentní čin, z něhož se dá nepochybně souditi na ono spolčení se a jenž je vnějším projevem onoho společného úmyslu. Dokonal-li kdo spolčení teprve tím, že požádal jiného, by místo něho převzal úlohu důvěrníka pro účely vyzvědačské, dopustil

se jen zločinu podle § 6, č. 2, al. 3 zák. na ochr. rep., a nelze v jeho jednání spatřovati i další souběžný zločin podle § 9 tr. zák. a § 6, č. 2, al. 2 cit. zák. (Rozh. z 22. listopadu 1933, Zm II 132/33.)

O t á z k y p o r o t c ů m.

Do hlavní otázky musí býti pojat také zákonný znak subjektivní skutkové podstaty (úmysl směřující k usmrcení při spoluvinně na vraždě). (Rozh. z 20. prosince 1933, Zm II 360/33.)

P o d v o d.

Právo státu na veřejný dohled není chráněno ustanovením § 197 tr. zák., nýbrž ustanovením § 320 tr. zák. Falešné údaje rázu v § 320 e) tr. zák. předpokládáno, učiněné úřady mimo případ trestního vyšetřování, spadají jen pod toto ustanovení i, byly-li svou povahou listivým předstíráním po rozumu § 197 tr. zák. (směřovaly-li k oklamání úřadu a byly-li k tomu podle okolností konkrétního případu způsobilé), a to i, učinil-li je pachatel v úmyslu, by jimi uvedl veřejný dohled v omyl, t. j. v úmyslu, by jimi poškodil právo státu na tento dohled; byly-li takové údaje učiněny osobě soukromé, nejde vůbec o trestný čin, náležející před soud. (Rozh. ze 17. ledna 1934, Zm I 62/32.)

P o j i š ť o v a c í s m l o u v a.

Pokud přihláška pojistníka, již přihlašuje ve smyslu všeobecných pojišťovacích podmínek k pojištění nový silostroj, nabytý ve stanovené době po tom, co přestal býti vlastníkem silostroje, na nějž se pojištění vztahuje, jest návrhem na uzavření nové pojišťovací smlouvy, nikoliv jen návrhem na pokračování a na přenesení původní smlouvy na nový silostroj. (Rozh. z 12. ledna 1933, Rv. I 1393/32.)

Převzala-li pojišťovna dosud neúčinná ustanovení § 80, odstavec první, § 81, první věta a § 79, odstavec druhý poj. řádu do smluvních ustanovení, jest je vykládati podle smyslu zákonných ustanovení. Podle § 81, druhá věta poj. ř. může se pojišťovna účelového věnování odškodného kdykoliv vzdáti. Učinila-li tak a složila-li odškodné podle § 1425 obč. zák. a § 307 ex. ř. na soudě, platí pro rozdělení zásady §§ 283 až 287 ex. ř., při čemž jest postupovati podle knihovního pořadí (§ 216 ex. ř.), nebylo-li požární náhrady použito k obnově stavby, ježto k ní nedošlo. Byla-li však stavba již znovuzřízena, odpadá tento postup a jest požární náhrada, pokud jí ještě nebylo použito, zabavitelná jako každá jiná pohledávka, a pořadí nároků jiných zástavních věřitelů, nemajících knihovní práva, se pak určuje podle § 286, třetí odstavec ex. ř. a přidou v úvahu jen tyto osoby. (Rozh. z 26. ledna 1934, R II 576/33.)

Výpověď, daná nabyvatelem nemovitosti pojištěné proti požáru podle § 65 odst. (2) zákona o pojišťovací smlouvě, jest projevem dochůdným podle § 13, odstavec druhý zákona. Právní účinky výpovědi nastávají teprve dojitím výpovědi pojišťovně, pakli výpověď ve lhůtě § 65, odstavec druhý zákona, byla odeslána. Teprve dnem dojití výpovědi zaniká pojišťovací poměr zcizitele nemovitosti a přestává ručení pojišťovny; pojišťovna má však nárok na prémii za celé pojistné období, ve kterém jí výpověď došla, a to tak, že zcizitel ručí za celou prémii, kdežto nabyvatel jen za dobu až do dojití výpovědi závčas odeslané. (Rozh. z 26. ledna 1934, Rv II 551/32.)

P o t í r á n í p o h l a v n í c h n e m o c í.

Skutková podstata přestupku podle § 18, odst. 1. zákona o potírání pohlavních nemocí, vyžaduje (právě tak jako podle § 335 tr. zák.) jen

takovou míru opatrnosti, kterou by za daných okolností vynaložil každý rozumný a zdravý svého bližního dbalý člověk. (Rozh. z 8. září 1933, Zm I 48/33.)

Pozemková reforma.

Vázne-li na nemovitosti zákaz zcizení z důvodu jiného než poskytnutého úvěru, nebo vázne-li zákaz zcizení kromě z důvodu úvěru ještě z jiného důvodu, jest k převodu rolnického nedílu s rodičů na děti třeba schválení Státního pozemkového úřadu. (Rozh. ze 14. září 1933, R I 664/33.)

Pracovní soudy.

V řízení před odvolacím soudem ve sporech pracovních nelze ani obdobně použití předpisů §§ 461—501 c. ř. s. Neplatí zejména předpisy §§ 482—493 c. ř. s. o ústním odvolacím jednání, nýbrž odvolací soud má konati přelíčení podle všeobecných předpisů o ústním jednání. O sepsání protokolů platí předpisy §§ 207—217 c. ř. s., nikoliv ustanovení § 493 c. ř. s. (Rozh. z 2. února 1934, Rv I 2114/33.)

Právní zástupci.

Zákaz, aby si právní zástupci nedali slíbiti určitou část toho, co bude straně přirčeno (§ 879, druhý odstavec, čís. 2 obč. zák.), vztahuje se nejen na nároky, jež mají býti vymoženy sporem, nýbrž i na úmluvu o procentuálním honoráři z dosažených slev na daních a dávkách (z majetku a z přírůstku na majetku). Okolnost, že advokát prováděl některé práce v době, kdy ještě nebyl zapsán do seznamu advokátů, není na závadu tomu, by úmluva nebyla považována za nicotnou. (Rozh. z 11. ledna 1934, R I 1165/33.)

Prozatímní opatření.

Jde o zajištění peněžité pohledávky, třebaže se nárok ohrožené strany týká i odpůrcových zásob zboží a jeho pohledávek za třetími osobami, nejde-li o to, aby byly zachovány pro ohroženou stranu, poněvadž zásoby mají býti podle svého určení prodány a dluhy vymáhány, a jest jediným účelem prozatímního opatření, aby tu byl určitý peněžitý fond, z kterého by byla kryta peněžitá pohledávka ohrožené strany. (Rozh. ze 14. června 1933, R II 196/33.)

Přepравní řád.

Zákonná domněnka, že škoda vznikla z nebezpečí souvisejícího s právou v otevřeném voze, neplatí, vzňal-li se otevřený vůz naložený slámou od hořících jiných vozů a vzňal-li se i následující krytý vůz, naložený obilím v zrnou. (Rozh. ze 26. května 1933, Rv I 122/32.)

Příčinná souvislost.

Příčinou škodlivého, protiprávního výsledku je kterákoliv podmínka jeho vzniku, kterákoliv ze skutečností nebo třeba událostí, bez níž by z ostatních skutečností (událostí) škodlivý výsledek ten nevzešel, protože by byl vývin změn zevního života, skončivší pak dotčeným výsledkem. vůbec nepočal, anebo nepostoupil k výsledku tomu. (Rozh. ze 7. září 1933, Zm I 926/31.)

Příslušnost.

Sčítací zásada § 173 tr. zák. nepřichází v úvahu při zločinu podvodu křivým svědectvím, při němž se neuplatňuje ani ze spisů nevyplývavá, že

pachatel chtěl křivou výpovědi způsobiti majetkovou škodu. Dopustil-li se pachatel kromě tohoto zločinu i přestupku podvodu vylákáním peněz v obvodu jiného soudu, je podle § 56, odst. 2. tr. ř. příslušný soud, v jehož obvodu spáchán zločin. (Rozh. z 15. února 1934, Nd II 15/34.)

Rozluka manželství.

Rozsudek v rozvodovém sporu, jenž byl vynesena na základě uznání žalovaného, aniž soud zjišťoval anebo uváděl rozvodový důvod, nemůže býti podkladem pro přeměnu rozvodu v rozluku (§ 17 rozl. zák.). (Rozh. z 1. února 1934, R I 1303/33.)

Řízení kárné.

Odvolání návladního komory z nálezu kárné rady je opožděné, bylo-li sice podáno ve čtrnáctidenní lhůtě § 48 kár. stat., avšak přímo u nejvyššího soudu, odkud došlo kárné radě až po uplynutí oné lhůty. (Rozh. z 23. února 1934, Ds I 32/33.)

Odvolání z nálezu kárné rady bylo opověděno včas, bylo-li podáno v poslední den 14denní lhůty § 48 kár. stat. Doručení kárného nálezu kanceláři (kancelářské úřednici) obviněného advokáta stalo se s právní platností pro obviněného (§ 44, odst. 2. kár. stat.). I když nejvyšší soud jako kárný soud odvolací rozhoduje o odvolání bez ústního líčení, je povinen rozhodnouti podle spisů (§ 50, odst. 1. kár. stat.) a podrobiti nálezu přezkumu po stránce skutkové i právní, třebaže odvolání nebylo provedeno. (Rozh. z 23. února 1934, Ds II 8/33.)

V kárném řízení nelze rozhodnouti o tom, zda je důvod ke kárnému stíhání advokáta, pokud se pro týž čin vede vyšetřování trestní. (Rozh. z 23. února 1934, Ds II 17/33.)

Samosoudce.

Okolnosti, že mu nebyl zřízen po rozumu § 6 zák. čís. 471/1921, obhájce k podání odporu, nemůže se dovolávat jako zmatku čís. 1 § 281 tr. ř. obžalovaný, který — ač byl při hlavním přelíčení osobně přítomen a viděl, že se věc projednává před samosoudcem — ihned se proti tomu neohradil. (Rozh. z 19. října 1933, Zm II 207/33.)

Souběh.

Pro otázku, který trest je těžší po rozumu prvního odstavce § 267 tr. ř., jsou rozhodny výhradně zákonem ustanovené tresty, nikoli zákonná kvalifikace jednotlivých činů trestných; i v případech, kde se střetne přečin s přestupkem, je použití zákonného předpisu o trestu na přestupek, je-li trest jím stanovený vyšší než trest uložený zákonem na přečin. (Rozh. z 25. srpna 1933, Zm I 719/32.)

Společenstva.

Ideální souběh zločinu zpronevěry s přečinem podle § 89 zák. čís. 70/1873 ř. zák., vpisoval-li člen představenstva (účetní, ředitel) společnosti v účetních uzávěrkách jako dlužníky fingované osoby a zápůjček používal pro sebe. Po stránce subjektivní nesejde na tom, zda si byl vědom toho, že způsobem sepisování uzávěrek jedná proti ustanovení § 89 cit. zák., nýbrž stačí, že činil ony nesprávné údaje vědomě. (Rozh. z 18. prosince 1933, Zm II 325/32.)

Správa vnučená.

Vnučenou správu továrního podniku jest zastaviti, je-li tovární podnik v likvidaci a provoz zastaven. (Rozh. z 20. května 1933, R I 400/33.)

Svedení.

Zločin podle § 132, III. tr. zák., je dokonán, když se svedení podařilo, t. j. když pachatel osobu nacházející se k němu v poměru § 132 tr. zák. předpokládaném, přiměl k tomu, aby nějaký smilný čin spáchala nebo trpěla. Byl-li smilný útok odvrácen (ona osoba jej netrpěla), lze pachateli přičítati jen pokus. (Rozh. z 12. října 1933, Zm II 95/32.)

Telegrafy.

Jde o porušení předpisů § 260, čís. 3 tr. ř. a o zmatek, čís. 3, § 281 tr. ř., nevyslovil-li nalézací soud v rozsudku, zda radiotelefonní zařízení propadá, nýbrž vyhradil výrok o tom pozdějšímu rozhodnutí. Propadnutí radiotelefonního zařízení netřeba vysloviti, nabyla-li ho před zahájením trestního řízení nebo po něm bezelstně (nevědouc o tom, že bylo zahájeno trestní řízení proti tomu, od koho zařízení nabyta) osoba od pachatele rozdílná, již bylo dáno povolení k přechovávání onoho zařízení. (Rozh. z 11. prosince 1933, Zm I 299/32.)

Vyráběním ve smyslu § 24 (1) zák., čís. 9/1924 je — pokud jde o výrobce-amatéra — každá opětovaná činnost; stačí vyrobení tří radiotelefonických přijímačů z ochoty a bez úplaty. Povolení k přechovávání nenahrazuje povolení k výrobě. (Rozh. z 10. ledna 1934, Zm I 819/33.)

Tiskový zákon.

Byl-li kdo přistižen při zakázaném rozšiřování tiskopisů, lze prohlásiti za propadlé ve smyslu § 23 posl. věta tisk. zák. nejen tiskopisy v jeho rukou zachycené, nýbrž i tiskopisy téhož druhu, jež byly zřejmě určeny k zakázanému rozšiřování, a byly v držení pachatelově kdekoli nalezeny z příčiny zakročení pro zakázané rozšiřování. (Rozh. z 9. ledna 1934, Zm I 538/33.)

Trest.

Nalézací soud nevykročil z moci trestní (§ 281, čís. 11 tr. ř.), vyměřil-li za sbíhající se trestné činy, ohledně nichž bylo trestní řízení vyloučeno z trestního řízení o činech, souzených soudem porotním, doplnkový trest převyšující s (dřívějším) trestem, uloženým soudem porotním, sazbu 5 let, nepřevyšující však trest stanovený v zákoně na skutek nejpršírestnější trestný (porotní). Rozh. z 19. února 1934, Zm I 950/32.)

Zmatečnost rozsudku pro vadnost výroku o trestu nastává, kdykoliv je výrok o trestu výsledkem porušení (nešetření) nebo nesprávného použití zákona, nýbrž jen tehdy, když byl výrokem o trestu zákon porušen nebo když ho nebylo vůbec anebo bylo ho nesprávně použito ve smérech v § 281, čís. 11 tř. ř. vylučně (výčetmo) uvedených. (Rozh. z 12. února 1934, Zm I 243/32.)

Pro účinnosti zákonů čís. 31/1929 Sb. z. a n. (§ 21) a čís. 209/1931 Sb. z. a n. (§ 3), je rozhodným znakem pro použití mírnější sazby trestní ve smyslu čl. I. § 1, 6 zák. čís. 471/1921 Sb. z. a n., již jen povaha činu, nikoli též znehodnocení peněz. Tím, že porotní soud v dodatkové otázce porotcům jako předpoklad použití nižší sazby trestní neuvedl znehodnocení peněz, neporušil zákon. (Rozh. ze 27. června 1933, Zm II 162/33.)

V případech v nichž je trestný čin chročen v zákoně buď vězením nebo pokutou má soud za okolností zvláštního zřetele hodných uznati přímo na peněžitou pokutu a nikoliv přeměnou vězení za použití § 261 tr. zák. (Rozh. ze 27. září 1933, Zm I 473/32.)

Úprava pachtovného (vl. nař. čís. 164/33).

Souhlasný názor nižších soudů, že tím, že se strany při předběžném vyjednávání o uzavření pachtovní smlouvy shodly na výši pachtovného, nebylo ještě pachtovné závazně ujednáno, nýbrž že se tak stalo teprve konečným uzavřením pachtovní smlouvy, — nepřičí se zákonu (§ 46 (2) zák. čís. 100/1931). — (Rozh. z 25. ledna 1934, R II 567/33.)

Souhlasný názor nižších soudů, že pachtýř různých celků, jež dohromady mají výměru přes 250 *ha*, nemůže se domáhati úpravy pachtovného podle vládního nařízení ze dne 29. července 1933, čís. 164 Sb. z. a n., není nezákonný (§ 46, odst. (2.) zák. čís. 100/1931 Sb. z. a n.) (Rozh. z 25. ledna 1934, R II 570/33.)

Vládní nařízení čís. 164/1933 Sb. z. a n. nevybočuje z rámce zmocňovacího zákona ze dne 9. června 1933, čís. 95 Sb. z. a n. Úprava pachtovného podle vládního nařízení čís. 164/1933 Sb. z. a n. není omezením vlastnictví ve smyslu § 109 (1) ústavní listiny. (Rozh. z 1. února 1934, R I 28/34.)

Spoluúčastní-li se služka, mající také jiný obor působnosti (v domácnosti, v obchodních místnostech) při polních pracích se zaměstnavatelem (pachtýřem) a se členy jeho rodiny jen na výpomoc, není vyloučen nárok pachtýřův podle § 1 vl. nař. (Rozh. z 3. února 1934, R II 574/33.)

Vládním nařízením čís. 164/1933 Sb. z. a n. nejsou chráněni pachtýři větších hospodářských celků, hospodaří-li na více než 250 *ha* vůbec, ať již v tomto souhrnu jsou zčásti pozemky vlastní anebo pozemky pachtované od několika osob. (Rozh. z 9. února 1934, R II 16/34.)

Opatření vládního nařízení čís. 164/1933 Sb. z. a n. nejsou zásahem do soukromého vlastnictví, jaký mají na mysli §§ 108 a 109 ústavní listiny. Ustanovením § 1 vl. nařízení čís. 164/1933 Sb. z. a n., podle něhož se vyžaduje, aby pachtýř obdělával zemědělský pozemek sám nebo se svou rodinou, je zdůrazněn jen požadavek, aby pachtýř se svou rodinou sám při obdělávání pozemku ručně pracoval; nezáleží však na tom, zda při tom pracuje vlastními potahy či cizími. (Rozh. z 9. února 1934, R II 23/34.)

Urážka na cti.

Pro posouzení cti toho kterého člověka mají důležitý význam netoliko všeobecné názory spoluobčanů vůbec, nýbrž hlavně —, pokud by ovšem neodporovaly snad povšechným názorům o slušnosti — i názory oněch užších kruhů společenských, v nichž dotčená osoba žije a pracuje a vůči kterým převzala určité povinnosti. (Rozh. z 11. prosince 1933, Zm I 828/31.)

Smrtí uraženého pomíjí právo na trestní stíhání založené urážkou na cti. Příbuzným zemřelého, uvedeným v § 495 (2) tr. zák., nepřísluší právo žádati potrestání pro urážku zesnulého, spáchanou za života uraženého. (Rozh. z 16. ledna 1934, Zm I 872/33.)

Uškození na těle.

Podle § 335 tr. zák. podléhá trestu též čin, kterého se obžalovaný dopustil z nevědomé nedbalosti, totiž když si následky svého činu neuvědomil, ačkoliv je podle předpisů zvláště vyhlášených nebo podle

svého stavu, úřadu, povolání, své živnosti, svého zaměstnání nebo vůbec podle svých zvláštních poměrů nahlížeti mohl. Nerozhoduje o sobě, že obžalovaný následky svého jednání nepředvídal, jestliže jen ohrožení lidské bezpečnosti bylo pro něho za náležité pozornosti předvídatelné. Nemůže se zprostiti viny proto, že následky svého činu nepředvídal, že totiž o nich byl na omylu, když následky ty byly předvídatelné a on je nepředvídal jen z omylu, který si sám zavínil nedostatečnou pozorností. (Rozh. z 25. října 1933, Zm II 73/32.)

V e ř e j n á s p o l e č n o s t .

Lze vydati směnečný platební příkaz proti veřejným společníkům, kteří jimi byli v době, kdy směnka vznikla, třebaže se směnečný dluh podle obsahu směnky stal splatným teprve po výstupu společníků ze společnosti. étačí, podepsal-li veřejný společník biankosměnku před vystoupením ze společnosti, třebaže směnka byla vyplněna až po jeho vystoupení ze společnosti. (Rozh. ze 27. září 1933, Rv I 1563/33.)

V l a s t n i c t v í .

Při dražbě movitých věcí nenabývá se vlastnictví již udělením příklepu, nýbrž až zaplacením nejvyššího podání a odevzdáním (veřejným orgánem). O nabytí věci prodejem z volné ruky (§ 280, první odstavec ex. ř.) platí předpisy §§ 423 a násl. obč. zák. Kupitel nenabývá tu vlastnictví již usnesením exekučního soudu, že se přijímá jeho návrh, by z volné ruky převzal zabavené věci za odhadní cenu, nýbrž teprve odevzdáním. Povolení prodeje z volné ruky nanahrazuje prohlášení podle § 428 obč. zák. (Rozh. ze 27. ledna 1934, Rv I 1870/32.)

V y h o š t ě n í .

Vyhošťovací právo přiznané obcím ustanovením čl. III. zákona ze dne 5. března 1862, čís. 18 ř. zák. zahrnuje v sobě jen oprávnění zakázati určitým osobám bydlení v obci, nikoliv i oprávnění zakázati jim i přechodný pobyt v obci. Vrátil-li se kdo do obce, z níž byl vyhoštěn podle čl. III. zák. čís. 18/1862, dopustil se přestupku § 324 tr. zák. jen, učinil-li tak za tím účelem, by v obci trvale bydlel, nikoliv i, učinil-li tak jen za účelem přechodného (krátkého) pobytu v obci. (Rozh. ze 26. února 1934, Zm I 1061/33.)

V y r o v n á n í .

Účinky zastavení vyrovnacího řízení podle § 65, čís. 1 vyr. ř., nastávají již dnem vydání zastavovacího usnesení, nikoliv teprve jeho pravomocí, i tehdy, bylo-li řízení zastaveno pro nedostavení se dlužníka k vyrovnacímu roku podle § 45, odst. 1. vyr. ř. (Rozh. z 19. ledna 1933, R I 1269/33.)

Vymáhající věřitel, opírající svůj nárok i o obživnutí pohledávky podle § 67 vyr. ř., není podle §§ 54, čís. 2 a 55 ex. ř. povinen, by v návrhu na povolení exekuce tvrdil a dokázal předpoklady obživnutí pohledávky. (Rozh. z 1. března 1934, R I 24/34.)

K neplatnosti úmluv podle § 55 vyr. ř. se nevyhledává, by věřitel někoho slibováním výhod pro dlužníka nebo jiným způsobem obmyslně přiměl ku převzetí závazku bez právního podkladu, aniž vědomí věřitele, že se mu ujednáním vůbec dostává výhody. Rozhoduje jen objektivní hledisko, zda se věřiteli takovým ujednáním dostalo proti ostatním věřitelům téhož druhu zvláštní výhody, čili nic. (Rozh. ze 24. února 1934, Rv II 43/34.)

Vyživovací zákon (čís. 4/1931 Sb. z. a n.).

Poskytují-li rodiče výživu a zaopatření svému synu nikoliv plně svou povinnost podle § 139 obč. zák., nýbrž z důvodu služebního poměru, spadá poměr ten pod ustanovení § 2 vyživ. zák. Porušení povinnosti k výdělečné činnosti jest spatřovati v tom, přijme-li někdo zaměstnání pod obvyklou mírou odměny za takových podmínek, které zabezpečují jeho vlastní výživu, za kterých mu však nezbude na plnění vyživovací povinnosti. Námezdní poměr vylučuje nárok podle § 3 vyživ. zák. (Rozh. z 18. ledna 1934, R I 1076/33.)

Soud, rozhoduje o tom zda má býti učiněn návrh na stíhání pro trestný čin podle § 8 zák., jest oprávněn uvažovati o vhodnosti a odůvodnenosti návrhu na stíhání, jakož i o tom, zda zjištěné okolnosti odůvodňují podezření z řečeného přestupku. Ustanovení § 84 tr. ř. nepřichází tu v úvahu. (Rozh. z 1. února 1934, R I 1296/33.)

Domněnka § 2 (1) vyživ. zák. neplatí, jde-li jen o nárok dítěte proti otci na odměnu za konané služby. (Rozh. z 9. února 1934, Rv I 2324/33.)

Zákaz zcizení.

Zákaz zcizení, zapsaný do pozemkové knihy podle § 364 c) obč. zák., nepůsobí proti osobám knihovně oprávněným, jichž práva předcházejí zápisu zákazu. Při povolení exekuce vnucenou dražbou k realizaci zástavního práva, předcházejícího zápisu zákazu zcizení, nelze přezkoumávaní, zda se vklad zástavního práva, jemuž podle obsahu pozemkové knihy nebylo odporováno, stal právem či neprávem, an dlužník tehdy ještě nebyl knihovním vlastníkem, nýbrž stal se jím teprve zároveň se zápisem zákazu zcizení. (Rozh. z 29. září 1933, R II 372/33.)

Zneuctění (§ 506 tr. zák.)

I podmíněný příslib manželství, jehož splnění závisí na tom, že osoba, ustanovením § 506 tr. zák. chráněná, ze soulože, k níž následkem takového slibu dojde, otěhotní, je způsobilým prostředkem svedení ve smyslu § 506 tr. zák. K naplnění skutkové podstaty přestupku § 506 tr. zák. je lhostejné, z jaké pohnutky se odepírá soulož (úvahy náboženské, mravní, panenský stud a pod.); stačí, že bez odstranění této pohnutky příslibem manželství by ke svolení k souloži nebylo došlo. (Rozh. z 20. června 1933, Zm I 54/32.)

Zpronevěra.

Hájil-li se pachatel (jednatel pojišťovny) tím, že byl oprávněn vybirati prémie proti súčtování jich s provisemí, které měl z uzavřených obchodů od pojišťovny dostávat, že počítal s úhradou na neodvedené části vybraných premií provisemí, jež od pojišťovny dostane, a že byl pevně přesvědčen, že jim uzavřené pojistky budou pojišťovnou přijaty a proto vybral a si ponechal provisi ze všech uzavřených obchodů včetně obchodů pak pojišťovnou neuznaných, byla by subjektivní skutková podstata zpronevěry, spáchané ponecháním si a použitím pro sebe části vybraných premií, opodstatněna jen, kdyby bylo zjištěno buď, že pachatel v době souzeného skutku věděl, že ho povinnosti k zaslání (odvedení) všech vybraných premií pojišťovně nezproštuje a k ponechání sobě neb alespoň k používání (pro vlastní účely) částí nebo celku vybraných premií neopravňuje ani předpoklad, že mu již přísluší, nebo dodatečně z obchodů již ujednaných, avšak dosud pojišťovnou neschválených, nebo jinak vzniknou provisi nebo jiné nároky ve výši zadržené (použitě) částky, nebo kdyby bylo zjištěno, že pachatel v oné době věděl, že nové obchody, z nichž provise očekával, nebudou pojišťov-

nou schváleny nebo nebudou stranami, s nimiž je ujednal, plněny, nebo že jinak mu z obchodů těch nevzniknou nároky jím uplatňované. Zpravení pachatele pojišťovnou o neschválení toho kterého obchodu, jehož uzavření bylo mu podnětem ke srážce z vybraných premií, přicházelo by pro ono zjištění v druhém z naznačených dvou směrů v úvahu jen, pokud se stalo před tím, než pachatel dotčené části inkasa pro své vlastní účely použil, předpokládaje, že je k tomu oprávněn nárokem na příští provisi. (Rozh. z S. září 1933, Zm I 269/32.)

Z judikatury Nejvyššího správního soudu.

Církevní věci.

Správní úřady nejsou příslušny rozhodovati spor mezi příslušníky židovské autonomní orthodoxní náboženské obce na Slovensku o „vlastnictví ke kostelním sedadlům“. (Nál. z 2. prosince 1933, č. 20.114.)

Výměr okresního úřadu, jímž za platnosti nař. č. 8/1928 Sb. odmítnuto bylo jako nepřipustné odvolání, podané proti rozhodnutí téhož úřadu, nařizujícímu e x e k u č n í vymáhání církevní daně a označenému správně jako konečné, n e p o d l ě h á odvolání na zemský úřad (§ 126 spr. ř., č. 8, odst. 1. org. zák.). (Nál. z 24. ledna 1934, č. 22.840/33.)

Ustanovení § 13, odst. 2. posl. věta nař. č. 124/1928 Sb. o tom, že duchovní nemají nároku na doplatek kongruálních platů za dobu, po kterou nebyli čl. státními občany, neodporuje předpisu § 6 zák. č. 152/1926 Sb. Duchovní, kterému bylo uděleno československé státní občanství podle zák. č. 152/1926 Sb., nemůže odvozovati z § 6 tohoto zákona nárok na doplacení kongruálních požitků podle zákona č. 122/1926 Sb. ode dne 1. ledna 1926. (Nál. z 24. ledna 1934, č. 1142.)

Ke zřízení rodinného hrobu (hrobky) na konfesním hřbitově římskokatolickém ve smyslu zák. č. 96/25 Sb. je třeba schválení příslušného ordináře nebo zmocněnce jím delegovaného. (Nál. ze 7. února 1934, č. 1688.)

Clo.

Bylo-li rozhodnutím ministerstva financí o stížnosti proti vyměření pohledávky clo sice sníženo, ale ne v takové míře, jak se toho strana domáhala, ježto bylo zboží zařaděno pod jinou saz. pol., než jaká byla stranou uplatňována, právem mohl úřad uložit straně náhradu výloh znaleckého posudku podle § 112, odst. 7. cel. zák. č. 114/27 Sb. (Nál. ze 4. prosince 1933, č. 14.714/31.)

Daně.

Dohodci (sensálové) pražské peněžní bursy nejsou vyňati z povinnosti všeobecné dani výdělkové podle § 47, odst. 1., č. 2 zák. o př. d., č. 76/1927 Sb. (Nál. ze 6. prosince 1933, č. 20.791.)

Otázku zdanitelnosti částek, vyplacených soukromému zaměstnanci na nocezném a stravném, nelze posuzovati jediné s hlediska § 17, č. 4 z. o př. d., nýbrž dlužno podle § 29 z. o př. d. a prov. nař. k § 29, odst. 1., zjišťovati, do jaké míry jsou tyto částky náhradou skutečných břemen, spojených s výkonem služby, jež nejsou podle § 11, odst. 2. zákona důchodem dani podrobeným. (Nál. ze 6. prosince 1933, č. 20.792.)

Zákonem je kryto ustanovení vládního nařízení z 20. prosince 1927, č. 175 Sb. z. a n. k § 117, odst. 4., zák. o př. d., že stavbě — mající jinak náležitosti budovy — neubírá povahy budovy té okolnost, že má být po uplynutí určité doby zbořena. Ustanovení § 134, odst. 3. zák. o př. d., že nelze pro budovu, postavenou na určitý čas, povolití daňové osvobo-

bození od daně domovní, vztahuje se také na stavby započaté po 31. prosinci 1926, pro které platí § 49 zák., č. 44/1927 Sb. Budovou, zřízenou k trvalým účelům ve smyslu § 117 zák. o př. d., č. 76/1927 Sb., rozuměti je budovu zřízenou k účelu, který podle své hospodářské povahy je trvalým. Budova je ve smyslu § 117 zák. o př. d. pevně spojena se zemí, nemůže-li bez porušení své stavební podstaty býti od země, na níž stojí, odloučena a na jiné místo přenesena. (Nál. z 9. prosince 1933, č. 20.854.)

Ustanovení § 253, odst. 3. zák. o př. daních, neposkytuje straně právního nároku na prominutí zmeškané odvolací lhůty. (Nál. ze 16. prosince 1933, č. 6083/32.)

Částka, kterou obdržel starý akcionář z prodeje svého odběrního práva na nové akcie, není zdanitelným příjmem dle § 7 zák. o př. d.; ustanovení provád. nařízení č. 175/1927 Sb. k § 7, odst. 1., prohlášení v odst. 2. takové částky za příjem daní podrobený, není ve shodě se zákonem. (Nál. z 20. prosince 1933, č. 6900.)

Ustanovení (1.) odstavce prováděcího nař. č. 175/1927 Sb. k § 17, č. 1 zákona o přímých daních, že slovy „rozmnožení majetku“ rozumí se netoliko ozvětšení jmění ve smyslu obohacení, nýbrž i zvětšení majetku ve smyslu rozšíření příjmových pramenů (na př. uložení kapitálu), tedy výdaj za účelem nabytí samého pramene příjmu, nebo zařízení k rozšíření podniku (investice), nebo konečně „splácení dluhů“, je ve shodě se zákonem. Ustanovení § 21 zák. č. 76/1927 Sb. o př. daních nezakládá právní nárok poplatníkův na slevu daně důchodové. (Nál. z 21. prosince 1933, č. 22.026.)

Vyměřovací řízení jest ve smyslu § 213 zákona o přímých daních ukončeno, ustanoví-li vyměřovací úřad základ a výši daně a poplatníka o tom platebním rozkazem vyrozumí. (Nál. z 23. prosince 1933, č. 21.785.)

Promlčecí lhůta podle § 45, odst. (3.) zák. o daní z obratu, č. 268/1923 Sb. počíná uplynutím správního roku, ve kterém se stala daň splatnou podle platebního rozkazu [§ 20, odst. (1.)]. (Nál. z 2. ledna 1934, č. 22.387/33.)

Návstavbou podle § 134, odst. 1., lit. c) zákona o př. d. z 15. června 1927, č. 76 Sb., není pouhé rozšíření existujícího již patra. (Nál. ze 3. ledna 1934, č. 22.636/33.)

Výdaje na byt a výživu poplatníka nemohou býti podle § 17, č. 4 zák. o př. d. č. 76/1927 Sb. odečteny ani tou částkou, o kterou byly nutně zvýšeny výkonem poplatníkovy povolání mimo dům (nocežné a stravné). (Nál. z 9. ledna 1934, č. 22.793/33.)

Ustanovení § 79, lit. g) zák. o př. daních, č. 76/1927 Sb., vztahuje se též na tantiemy, které pobírá zaměstnanec podniku, podrobeného zvláštní daní výdělkové, jsoucí současně societerním orgánem podniku toho, výhradně podle smlouvy ve své vlastnosti zaměstnance podniku. (Nál. z 31. ledna 1934, č. 20.125/33.)

Ustanovení § 79, lit. h) zák. o př. daních, č. 76/1927 Sb., týká se — pokud jde o jiné podniky než spořitelny — odměň, které společenští orgánové subjektů zvláštní daně výdělkové dostávají ve vlastnosti societerních orgánů příslušných společenských útvarů, nevztahuje se však na služební platy, které dostávají — jsouce současně zaměstnanci podniku, výhradně v této své vlastnosti zaměstnanců poplatného podniku v důsledku svého zaměstnaneckého poměru; tyto částky tvoří režijní položku odčitatelnou s hlediska §§ 76, odst. 2. a 77, odst. 1. zák. o př. daních. (Nál. z 31. ledna 1934, č. 11.439/33.)

Částka zaplacená v důchodkovém upouštěcím řízení není srážkovou položkou podle § 15 zák. o př. d., odčitatelnou od výtěžku podniku, podrobeného všeobecné daňi výdělkové, pokud byla zaplacená za účelem, aby majetek poplatníkův a jeho zdroje (oprávnění související s podnikem) byly zachovány v neztenčené míře. (Nál. z 31. ledna 1934, č. 18.623/33.)

Listiny, vydané o podílech na společnosti s r. o., nejsou cennými papíry podle čl. 2, odst. 4., smlouvy mezi republikou Československou a královstvím maďarským o zamezení dvojího zdanění v oboru přímých daní č. 227/24 Sb. Ustanovení čl. 9, odst. 2., č. 1 ve spojení s ustanovením čl. 2, odst. 4., uvedené smlouvy se týká, pokud jde o podíly na společnosti s r. o., pouze určení, který stát jest oprávněn uložití dávku z majetku z tohoto druhu majetku. (Nál. z 15. února 1934, č. 2838.)

Domovské právo.

10 letá lhůta pro vydržení domovského práva na Slovensku podle § 2 zákona č. 222/1896 ř. z. a § 13, odst. 2. zákona č. 236/1920 Sb. nepočíná teprve dnem účinnosti posléze cit. zákona. (Nál. z 27. ledna 1934, č. 1564.)

Elektrisace.

Zákon č. 438/1919 Sb. nedává v řízení o prohlášení elektrického podniku za všeužitečný sousedním soukromým (všeužitečným) podnikům elektrickým postavení procesní strany. (Nál. ze 14. února 1934, č. 7983/31.)

Horní právo.

Pro zjišťování, zda kutěř ve smyslu § 16 hor. zák. v minulém roce ve svém kutacím obvodu s pracemi kutacími započal, resp. v nich pokračoval, není v zákoně předepsáno žádné zvláštní řízení, může proto báňský úřad k účelu tomu použití každého způsobitelného prostředku průvodního, tedy také na př. sdělení úřadu okresního, obecního nebo zprávy četnictva. I když jsou na všeobecném kutacím povolení závislá výhradná kutiska, smí báňský úřad, nejsou-li dány předpoklady § 16 hor. zák., požadované prodloužení tohoto povolení odepřít, aniž by musil dříve provést řízení podle §§ 241 a 242 hor. zák. (Nál. z 10. ledna 1934, č. 176.)

Ustanovení vlád. nař. č. 8/1928 Sb., pokud se podle své povahy k tomu hodí, sluší podle § 2 ob. zák. hor. subsidierně použití i na řízení před úřady báňskými. Báňský úřad není oprávněn odmítnouti bez dalšího doplnění podání strany jen proto, že není náležitě podepsáno (§ 19 vl. nař. č. 8/1928 Sb.) (Nál. z 31. ledna 1934, č. 2034.)

V § 2 zákona č. 242/1922 Sb. o pojištění u bratrských pokladen hornických nebyla pojistná povinnost odkazem na § 131 ob. hor. zákona omezena na provoz v měrách již propůjčených. (Nál. z 28. února 1934, č. 4044.)

Obecní věci.

„Peněžitým výtěžkem lesa“ za určitý rok ve smyslu § 4 zák. č. 421/1919 Sb. rozumí se peníz, docílený za těžbu toho kterého roku bez ohledu na to, v kterém období do obecní pokladny došel. (Nál. z 14. prosince 1933, č. 21.200.)

Na základě § 28, bodu 2. a § 35 českého obecního zřízení nemůže obec rozšířiti ohlašovací povinnost, uloženou osobám cizím podle §§ 5 až 9 min. nařízení, č. 33/1857 ř. z. na osoby, jež mají v obci řádné bydliště, a nemůže ani od všech osob, jež podle cit. předpisů jsou k hlášení povinny, požadovati, aby na ohlašovacím listku oznámily obci též svoje náboženství (konfesi) a obcovací řeč. (Nál. z 19. prosince 1933, č. 21.014.)

Exekuci administrativní pro nedoplatky obecních příspěvků, poplatků a samostatných dávek podle §§ 41 a 44 ob. fin. nov. č. 329/1921 Sb. nařizuje obecní starosta a provádí ji berní úřad podle předpisů o dobývání nezaplacených daní přímých. Předpisy vl. nař. č. 8/1928 Sb. o politické exekuci se na ni nevztahují Ustanovení vl. nař. č. 143/1922

Sb. k §§ 41 a 43, dle něhož příspěvky, poplatky a dávky včas nezapravené vymáhati lze exekucí politickou (neb exekucí soudní), je v rozporu s předpisy §§ 41 a 44 ob. fin. nov. č. 329/1921 Sb. a tudíž je neplatné. (Nál. z 18. ledna 1934, č. 19.301/33.)

Za určení stavební čáry podle § 18 stav. ř. mor. nelze předeepsati poplatek za přeměnu pozemku dosud nezastavěného na staveniště ve smyslu § 5 prav. o popl. stav. (ve znění vzorc. prav. vl. nař. č. 143/1922 Sb.), nebyla-li při tom vymezena plocha, která se uznává za zastavitelnou. (Nál. z 18. ledna 1934, č. 559.)

Byl-li k žádosti vyměřujícího úřadu nařízen soudní odhad nemovitosti za účelem zjištění hodnoty ve smyslu § 17, odst. 4. d. p., a byl-li poplatník o tom vyrozuměn, nemůže již vyměřující úřad — upustě od svého návrhu na soudní odhad — hodnotu tu bez souhlasu poplatníka stanoviti na základě udání strany ve smyslu odst. 2., § 17 d. p. (Nál. z 1. února 1934, č. 1404.)

Okolnost, že část kupní ceny je splatna až při splnění podmínky, pod níž nemovitost koupena, nevylučuje pokládati onu částku za součást kupní ceny samé. Úplata, ujednaná za uprázdnění bytu v domě, je součástí tržové ceny za dům ve smyslu § 5 dávkových pravidel. (Nál. z 8. února 1934, č. 2494.)

Úbytek, resultující ze změny počtu objektů činžovní dani podrobených a jejich výnosu není úbytkem, jaký má na mysli § 1. odst. 3. zák. č. 77/1927 Sb. Zákon č. 77/1927 Sb. — na rozdíl od zák. č. 169/1930 Sb. — neomezuje obec, aby výši přírážek vypočetla pouze na základě úroků a splátek, které se stanou splatnými teprve v rozpočtovém roce, nýbrž chce obci umožniti, aby při tom přihlížela i k nedoplatkům na úrocích a splátkách z let dřívějších, pokud jsou dány ostatní předpoklady; § 1, odst. 5. (Nál. z 15. února 1934, č. 20.368/33.)

U budov, u kterých se podle § 1, odst. 2. pravidel pro obecní dávku z nájemného, upravených podle čl. VI. vl. nař. č. 15/1928 Sb., běře za základ pro vyměření dávky nájemné nebo nájemní hodnota, jež byla základem daně činžovní na rok 1927, odčítají se položky, vyloučené z celkového nájemného (nájemní hodnoty) při vyměření daně činžovní na tento rok. (Nál. z 22. února 1934, č. 3566.)

Pojištění sociální.

Povaha kočovného orchestru ve smyslu § 2, odst. 1., bodu 5. zákona č. 89/1920 Sb. o pensijním pojištění, nepomíjí již tím, že zaměstnanci jeho byli zavázáni účinkovati v orchestru jen pro určité stano-
viště. (Nál. z 9. ledna 1934, č. 21.320/33.)

Pojistná povinnost učně nezaniká už faktickým přerušením prací sezonního podniku (zednického), zůstává-li učeň ve fyzické pohotovosti vůči svému zaměstnavateli. (Nál. z 30. ledna 1934, č. 17.782/32.)

Skutečnost, že nemocenská pojišťovna vzala bez přihlášky zaměstnavatelovy jeho zaměstnance do své evidence, nezproštuje zaměstnavatele sama o sobě povinnosti k náhradě podpůrného nákladu podle odst. 2. § 20 zák. 221/24 ve znění zák. 184/28. (Nál. z 23. února 1934, č. 16.625/31.)

Za účinnosti zákona č. 221/24 Sb. ve znění zákona č. 184/1928 Sb. nemá společenstevní nebo gremiální nemocenská pojišťovna nároku, aby ministerstvo sociální péče podle § 278, odst. 5., schválilo takovou změnu stanov pojišťovny, která rozšiřuje její působnost. (Nál. z 23. února 1934, č. 17.338/31.)

Politické úřady nejsou kompetentní k žádosti rozhodčího soudu úrazové pojišťovny rozhodovati otázku existence dobrovolného úrazového pojištění. (Nál. z 28. února 1934, č. 4554.)

Policejní věci.

Podle §§ 25 a 35 přílohy A min. nař. z 19. ledna 1853, č. 10 ř. z. může okresní úřad žádati vyúčtování veřejné sbírky provedené jménem obce i na osobách, které při provedení této sbírky spolupůsobily. Obec nemá však právního nároku, aby úřad svého dozorcího práva proti těmto osobám použil. (Nál. z 13. prosince 1933, č. 22.795.)

Předpoklad příkazu nebo zákazu podle odst. 1. článku 3. zákona č. 125/1927 Sb. je dán i tehdy, jsou-li tu objektivní skutečnosti, z nichž lze usuzovati, že veřejný pořádek, klid a bezpečnost porušeny býti mohou. (Nál. ze 17. ledna 1934, č. 482.)

Poplatky.

Zní-li plná moc na více advokátů, řídí se výše pevného kolkového poplatku podle počtu zmocněných advokátů. (Nál. z 19. prosince 1933, č. 21.074.)

Žádost za výmaz exekučního zástavního práva, i když nebyla podána u soudu knihovního, nýbrž u exekučního soudu, podléhá kolkovému poplatku jako knihovní podání. (Nál. z 19. prosince 1933, č. 21.661.)

Postoupil-li komanditista svůj společenský vklad třetí osobě, která místo něho vstoupila do společnosti jako nový komanditista, ponechavši v ní postoupený vklad jako svůj majetkový vklad, došlo ke společenské smlouvě, jakou má na mysli saz. pol. 91. (55. lit. B — 2. c) popl. zák. (Nál. z 21. prosince 1933, č. 19.482.)

Záruční prohlášení, učiněné před soudem u příležitosti mimosoudního nuceného narovnání, je podle § 123, lit. b) popl. pravidel povinen ohlásiti k vymeření poplatku soud. Za ohlášení podle cit. § 123, lit. b) nelze pokládati vyzoomění, jehož se dostává fin. úřadu v zastoupení státu jako věřitele. (Nál. z 18. ledna 1934, č. 885.)

Nabytím směnky na cizí účet, zakládajícím oběh směnky podle § 10 zák. č. 48/1928 Sb., je také přijetí směnky do úschovy pro třetí osoby. (Nál. ze 16. února 1934, č. 3338.)

Protokol, sepsaný v řízení o odporu proti zatímnímu opatření podle § 398 ex. ř., podléhá soudnímu poplatku podle pol. 2 a) sazby soudních poplatků z 22. března 1922, č. 123 Sb., nikoliv podle pol. 2 c) téže sazby, a to i tehdy, byl-li protokol sepsán, ovšem jen o tomto odporu, soudem, který je k povolení opatření příslušný jako soud procesní. (Nál. z 26. února 1934, č. 14.644/31.)

Pozemková reforma.

V případě vrácení poměrné části poplatku podle § 61 příd. zákona nemá strana právního nároku na náhradní úroky. (Nál. z 20. ledna 1934, č. 746.)

Pracovní právo.

Zákaz noční práce podle § 8 zák. č. 91/1918 Sb. o osmihodinné době pracovní nepostihuje osobní pracovní výkony zaměstnavatele a členů rodiny, kteří nejsou k němu ve služebním neb pracovním poměru. (Nál. ze 6. prosince 1933, č. 10.391.)

Spolkové právo.

Oznámení o zamýšleném utvoření spolku podle zákona č. 134/1867 ř. z. nevyhovuje předpisu § 4 tohoto zákona, je-li podepsáno jen jediným proponentem. (Nál. z 5. ledna 1934, č. 22.390/33.)

Školství.

Nejvyšší počet členů — zástupců škol v místní školní radě, stanovený v odst. 2. § 20 zák. č. 292/1920 Sb., platí jen pro případy, kdy jde o školy z tohož vyučovacího jazyka. (Nál. ze 13. prosince 1933, č. 21.198.)

Správce samostatné školky mateřské (§§ 5, 10, 11, odst. 2. min. nař. č. 108/1872 ř. z.) může být jen osoba, znalá výchovavacího jazyka této mateřské školky. Není vyloučeno, aby průkaz znalosti výchovavacího jazyka byl správcem podán i jiným způsobem, nežli zkouškou dospělosti, složenou před komisí příslušného jazyka. (Nál. z 20. prosince 1933, č. 5049.)

Vydržovatel církevního ústavu pro vzdělání učitelů na Slovensku nemá právního nároku, aby ministr zřídil na jeho ústavu komisi pro skládání zkoušek učitelské způsobilosti. (Nál. z 20. prosince 1933, č. 21.438.)

Učiteli měšťanské školy, členu Národního shromáždění, nepřislouží nárok na výplatu vánočního příspěvku podle zákona ze 14. října 1930, č. 144 Sb. (Nál. z 5. ledna 1934, č. 21.357/33.)

Učitel veřejné školy národní, pověřený po čas potřeby prozatímní správou školy, nemá právního nároku na naturální byt nebo na příbytečné po rozumu § 15, odst. (2) zák. č. 104/1926 Sb. (Nál. z 11. ledna 1934, čís. 90.)

Praxe aspirantů lékárnictví, konaná ve veřejné lékárně, není „studiem na učilišti“ podle § 24, odst. 2., č. 1 zákona č. 104/1926 Sb. z. a n. (Nál. z 27. února 1934, č. 4162.)

Váleční poškození.

Jde-li o vyřízení žádosti bývalého rakouského invalidy o zvýšení invalidní renty v důsledku zvýšení invalidity, sluší míru invalidity zjišťovati superarbitračním řízením ve smyslu § 71 zák. č. 158/1875 ř. z. Předpisy zákona č. 133/1930 Sb. o požitcích válečných poškozených platí, pokud zvyšují nárok na invalidní důchod vzhledem k ust. § 15 zákona č. 288/1924 Sb., také pro bývalé rakouské invalidy. (Nál. z 12. prosince 1933, č. 21.347.)

Ustanovení § 28, odst. 4. zákona o požitcích válečných poškozených č. 142/1920 Sb. ve znění zákona č. 133/1930 Sb., nezakládá nároku na mimořádnou přihlášku o důchod pro sirotky. (Nál. ze 13. prosince 1933, č. 21.039.)

Vodní právo.

Věcná nedostatečnost projektu vodního díla není formální vadou ve smyslu § 19, odst. 3. vládn. nařízení z 13. ledna 1928, č. 8 Sb. Předpokladem nároku na uznání podniku za konkurující ve smyslu § 94, lit. b) čes. vod. zák. jest, aby konkurent nejen nejdéle do skončení vodoprávního řízení v cizím podniku uplatnil vůči tomuto podniku svůj konkurující nárok, ale aby také nejdéle do té doby předložil vodoprávnímu úřadu o svém konkurujícím podniku projekt způsobilý k vodoprávnímu projednávání. (Nál. z 22. prosince 1933, č. 9685.)

Zaměstnanci veřejní.

Dobu ve smyslu § 15, odst. 3., posl. věty platového zákona č. 103/1926 Sb. pro vyloučení posledního náslušného přídavku z ap o č i t a t e l n o u, jsou i válečná pololetí, započtená podle zák. č. 457/1919 Sb. (Nál. z 8. ledna 1934, č. 2765/32.)

Účast soudcovského čekatele na kriminologickém kursu ve smyslu oběžníku ministerstva spravedlnosti z 18. září 1930, č. 30.314/1930, není služebním výkonem. (Nál. z 19. ledna 1934, č. 699.)

Za úřední cesty, konané ve vlastním kontrolním obvodu, přísluší úředníkům důchodkové finanční kontroly jen paušální náhrada, stanovená v § 6 zák. č. 28/1920 Sb. (Nál. z 10. února 1934, č. 2623.)

Jmenování úředníka býv. samosprávného okresu v Čechách na nově systemisované místo je provedeno „podle platných předpisů“ ve smyslu odst. 2., § 212 pl. zák. jenom tehdy, byla-li již před 1. prosincem 1928 systemisace tohoto místa podle odst. 2., § 212 plat. zák. dohlédacím úřadem schválena. (Nál. ze 17. února 1934, č. 3509.)

Zdravotnictví.

Proti úřednímu výroku, jimž připuštění určité osoby k výkonu zubolékařské praxe v určitém místě bylo prohlášeno za právně účinné, nepřísluší stížní právo ani lékařské komoře ani lékařům v místě usedlým. (Usnesení z 9. prosince 1933, č. 12.102.)

Ani pomocná síla, zaměstnaná u zubního lékaře, není-li zubním lékařem nebo ranhojičem ve smyslu §§ 1 a 6 zákona č. 303/1920 Sb. nebo koncesovaným neb oprávněným zubním technikem ve smyslu § 2 cit. zákona, nesmí — a to ani pod dozorem nebo na příkaz svého zaměstnavatele — vykonati žádný úkon, spadající pod pojem zubního lékařství. Zubní lékař, který nařizuje, dovoluje nebo trpí, aby jeho pomocná síla, již se nedostává zákonné kvalifikace k úkonům spadajícím pod pojem zubního lékařství, úkony takové vykonávala, provozuje zubní lékařství proti předpisům zákona č. 303/1920 Sb. (Nál. z 23. ledna 1934, č. 484.)

Známkové právo.

Zákaz § 3, č. 4 známkového zákona č. 19/1890 ř. z. vztahuje se i na vyobrazení a nápisy, které, byť i samy o sobě nebyly způsobily vzbuditi pohoršení, přece účinek takový mohou vyvolati ve spojení se zbožím, které se chrání známkou, obsahující toto vyobrazení neb nápis. (Nál. z 5. prosince 1933, č. 20.465.)

Živnostenské právo.

Zákon č. 112/1927 Sb., kterým se zavádí průkaz způsobilosti pro živnost hostinskou a výčepnickou, se vztahuje také na živnosti reální. Ten, kdo nabytí radikované živnosti hostinské před účinností zákona č. 112/1927 Sb., kterým se zavádí průkaz způsobilosti pro živnost hostinskou a výčepnickou, jest podle § 3, odst. 1., bod 1, lit. a) osvobozen od průkazu způsobilosti, zavedeného tímto zákonem. (Nál. ze 14. prosince 1933, č. 16.797.)

Majitel živnostenského listu, znějícího na výrobu cementového zboží a umělého kamene, není oprávněn zřizovati chodníky z umělých kamenů, jím vyrobených. (Nál. z 15. prosince 1933, č. 21.437.)

Zakáže-li okresní úřad na základě § 54, odst. 2. živn. řádu zaměstnávati ženy jako čišnice ve všech živnostech hostinských a výčepnických svého okresu, nepozbývá tento zákaz povahy generální úpravy uvedené kategorie živností tím, že si úřad vyhradí povolovati ze zákazu výjimky v případech zvláštního zřetele hodných. (Nál. ze 16. ledna 1934, č. 490.)

Z § 20 živn. řádu neplyne, že by v případě přenesení koncese hostinské a výčepnické, obsahující i jiná oprávnění než v tomto § uvedená (§ 16 c), d), e) a kavárny), bylo potřeba nové koncese. (Nál. z 23. ledna 1934, č. 1010.)

Jestliže živnostenský úřad podle § 54 ž. ř. pravoplatně upravil provozování určitého živnostenského podniku po stránce jazykové, nelze v trestním řízení pro nezachování tohoto příkazu zákonitost jeho již popíratí. (Usnesení ze 17. února 1934, č. 10.178/1930.)

Odnětí koncesované živnosti podle § 139, lit. b) ž. ř. není na překážku, že v době odnětí koncese byly již závady, pro které dána byla opětovná písemná výstraha, odstraněny, nestalo-li se odstranění to ve lhůtách, ve výstrahách uvedených. (Nál. z 19. února 1934, č. 13.120/32.)

Na udělení dispense podle § 13 a), odst. 6. živn. řádu, nemá strana právní nárok. (Nál. z 30. září 1933, č. 15.791.)

Podle volebního řádu pro volby v živnostenských společenstvech a společenstevních jednotách, vydaného vlád. nař. č. 10/1929 Sb., je kandidátní listina stížena pouhou formální vadou ve smyslu 3. odst. § 7 tohoto vlád. nařízení, jestliže v ní není vyznačeno, pro který druh voleb současně konaných je podána. (Nál. z 24. října 1933, č. 17.610.)

§ 15, č. 4 živn. řádu n e v y ž a d u j e, a b y d o p r a v n í p r o s t ř e d e k b y l p r o o b e c e n s t v o n a v e ř e j n ě m m í s t ě p o h o t o v ě n a p e v n ě m s t a n o v í š t ě. (Nál. z 27. října 1933, č. 17.740.)

Trestní nález stavebního úřadu, vyslovující, že zednický mistr dopustil se přestupku stavebního řádu tím, že provedl stavbu bez povolení příslušného úřadu, nezabývá živnostenský úřad povinností, aby, udíleje pro tentýž čin výstrahu podle § 139, lit. b) živn. řádu, samostatně zjistil si pro tento účel skutkovou podstatu. (Nál. ze 4. listopadu 1933, č. 17.790.)

V řízení o udělení dispense podle § 18, odst. 4. živn. zákona č. 259/1924 Sb., nepřísluší živnostenskému společenstvu postavení strany. (Nál. z 24. listopadu 1933, č. 17.380.)

Zednický mistr, který svoji živnost přeložil ze Slovenska na území, kde platí zákon o stavebních živnostech č. 193/1893 ř. z., jest oprávněn živnost zednického mistra prováděti v rozsahu § 3 tohoto zákona. (Nál. z 28. listopadu 1933, č. 19.396/32.)

Ř í z e n í s p r á v n í a ř í z e n í p ř e d N e j v. s p r á v n í m s o u d e m.

Otázka, zda akt, proti němuž byl vznesen opravný prostředek, jest aktem ničím, je pro otázku včasnosti onoho opravného prostředku bez významu. (Nál. z 30. září 1933, č. 16.267.)

Bylo-li rozhodnutí straně doručeno před účinností vlád. nař. č. 8/1928 Sb., počíná tříletá lhůta, stanovená v § 87 tohoto nařízení, pro podání návrhu na obnovu řízení dnem účinnosti tohoto nařízení. (Nál. ze 6. října 1933, č. 16.408.)

Jestliže žalovaný úřad rozhodnutí, naříkané stížnosti k nejvyššímu správnímu soudu, po podané stížnosti odvolal s výhradou nového rozhodnutí, jest řízení o této stížnosti přes stěžovatelovo prohlášení, že trvá na meritorním vyřízení stížnosti — zastaviti podle § 44 zák. o správ. soudě, prohlásil-li stěžovatel — po odvolání naříkaného rozhodnutí — před úřadem správním, že bere bezpodmínečně zpět onen svůj opravný prostředek, který žalovaný úřad odvolaným naříkaným rozhodnutím vyřídil. (Usnesení z 27. října 1933, č. 17.132.)

Žádá-li vlastník budovy, ve které jiná osoba provozuje hotel nebo pensionát, o povolení ku pronájmu této budovy k jiným účelům, než přechovávání cizinců podle 1. věty § 1 zák. č. 54/1920 Sb., nemá v řízení o této žádosti majitel koncese, opravňující ku provozování hotelu nebo pensionátu, postavení strany a není proto ani legitimován, stěžovati si k nejvyššímu správnímu soudu na rozhodnutí, kterým ministerstvo obchodu žádosti vlastníka budovy vyhovělo. (Nál. z 21. listopadu 1933, č. 19.480.)

Námítka místní nepřislusnosti vyměřovacího úřadu musí býti uplatňována ve správním řízení. (Nál. ze 16. prosince 1933, č. 16.561/31.)

Není porušením § 63, odst. 1. spr. ř. (nař. č. 8/1928 Sb.), jestliže úřad určí počet a osoby znalců, aniž vyčkal, až mu strana v té příčině učiní návrh. (Nál. ze 30. prosince 1933, č. 3828/32.)